



Zpravodajství z obce

Slovo starostky obce

Vážení spoluobčané,

skončila nám zima, která letos byla dlouho mírná, ale její konec nám ukázal i její krutost. Mrazy a sníh nám ukázaly, co umí. Ze sněhu měly určitě největší radost děti, které mohly ať už na různých vřesinských kopcích sáňkovat, nebo v lyžařském areálu Skalka ve Vřesině lyžovat. Taký nesmím zapomenout zmínit bruslení na vřesinském rybníku v Oši a kluzišti za tenisovou halou, které dětem připravili členové DTJ.

Zima nám ovšem přináší taky starosti, ale určitě největší hlavně údržbě obce. Letos jim údržbu chodníků a některých cest usnadnil nový malotraktor, kterým je možné chodníky plužit i solit. Solení, a to i komunikací, které je zajištěno dvěma externími traktory, je velké dilema. Někteří občané zastávají názor, že solit by se nemělo,



jiní, pokud vyjdou ráno z domu a není posoleno, si okamžitě stěžují. Chodníky ovšem nestačí pouze plužit nebo odházet, poněvadž zámková dlažba je i po odhrnutí extrémně kluzká. Setkali jsme se i s názorem zastavit solení a přejít na posyp kamenivem jako to dělá např. správa silnic. Ta ale

do posypu ještě solí. Taky je nutné zvážit, že při přechodu na kamenný posyp se musí pamatovat na následnou likvidaci tohoto materiálu a na zvýšenou prašnost dotčených komunikací.

Taky je nutné vzít v úvahu i polohu obce Vřesina, která má kopcovitý terén. Procento vodorovných, nesvazitých komunikací se hrubě odhaduje asi na 20%. V neposlední řadě bychom měli taky pamatovat na starší občany, kteří by měli s chůzí a pohybem po neošetřených chodnících jistě nemalé problémy. Pro příští zimu můžeme navrhnout omezit solení na komunikacích, které nejsou svazité.

Pracovníci údržby to opravdu nemají jednoduché. Prioritou pro ně ovšem musí zůstat bezpečnost dopravy a chodců.

Myslím si, že letošní zimu zvládli celkem dobře a za to jim patří naše poděkování.

Jitka Kozelková starostka obce

29. 5. 2018

**Noc kostelů ve Vřesině v kostele
sv. Antonína Paduánského**

**Vzpomeňme 10. výročí tragické události
na tramvajové trati linky č. 5, která se stala
11. 4. 2008**

Zdravotní středisko

Vážení občané,

zastupitelstvo obce začátkem února (dvácti hlasy ze čtrnácti přítomných) schválilo navýšení rozpočtu v příslušném paragrafu, takže je možné pokračovat se zadávacím řízením na výběr zhotovitele rekonstrukce objektu bývalé Jednoty na ulici Malá Strana na zdravotní středisko. Rada obce po schválení tohoto navýšení dala pokyn firmě k finalizaci výběrového řízení. Rovněž projektová dokumentace byla po určitých průtazích dokončena a nyní čeká na stavebním úřadě v Bílovci na schválení.

Rekonstrukce prodejny na zdravotní středisko je zásadní investicí, která ještě před zahájením samotné rekonstrukce stála obec nezanedbatelné prostředky (nákup objektu 1,75 milionu, pozemky kolem cca 150 tis. Kč a projektová dokumentace do dnešního dne 392 tis. Kč bez DPH).

Nicméně si asi velká většina zastupitelů, kteří pro realizaci ruku zvedli, uvědomují, že je nutné řešit nevyhovující stav současné ordinace praktického lékaře a v době, kdy máme šanci získat do obce také zubaře, byla by chyba tuto možnost nevyužít. Třetí ordinace bude připravena pro dětského lékaře, za kterého v minulosti

orodovalo velké množství lidí, a jejichž snaha vyvrcholila peticí pro obnovu ordinace dětského lékaře v obci.

Přesné náklady na samotnou rekonstrukci budou výsledkem výběrového řízení. Nicméně dle rozpočtu, který je součástí dokumentace a zkušeností s obdobnými stavbami, by se výsledná cena rekonstrukce mohla pohybovat mezi 9 – 11 miliony korun bez DPH. Další náklady budou tvořit vícepráce, které se zákonitě u starých budov objeví a náklady na stavební dozor ve výši desítek tisíc korun. Tato očekávaná částka oproti odhadu, který byl zpracován před rokem na 8 mil. Kč, si vynutila provést rozpočtové opatření, které schvalovalo zastupitelstvo obce. Zpět by obec měla dostat finance určené dotačními tituly k zateplení a energetickým úsporám starých budov (do 0,5 mil Kč.). Bohužel se nepodařilo překonat bariéru určenou územním plánem obce Vřesina, a to index zastavitelnosti ploch. Tímto opatřením, které má chránit vesnický charakter obce, jsme se paradoxně „střelili do vlastní nohy“. Bez změny tohoto indexu není zatím možná plocha za budovou zpevnit na parkovací plochu. Tento stavební objekt byl tedy ze stavby vyčleněn, aby nebránil vydání stavebního

povolení. Náklad na jeho dodatečné vybudování bude kolem 1 mil. Kč.

Na závěr je nutné zmínit informaci o způsobu pronájmu a případně jeho výši. Obec je povinná řídit se zákonem o obcích a záměr zveřejnit, aby se kdokoli měl možnost o pronájem ordinací ucházet. Ty je možné pronajímat až ve chvíli, kdy budou reálně existovat. Obec bude stanovovat podmínky pronájmu (minimální výši nájmu, požadovanou činnost v prostorách) apod. Je zřejmé, že výše nájmu se bude od nájmu současné ordinace v hasičské zbrojnici lišit, aby pro obec nebyl provoz zdravotního střediska ztrátový.

V současné době probíhá výběrové řízení, které určí realizační firmu. Jediným kritériem výběru bude nejnižší nabídková cena. Uchazeč však musí splnit mnoho dalších podmínek (např. pojištění, reference, stavbyvedoucího v podobě autorizovaného inženýra a další). Případní zájemci najdou všechny podklady na profilu zadavatele s adresou www.vhodne-uverejneni.cz, kde obec zveřejňuje všechny velké zakázky na stavební a projekční práce. Ve vyhledávací stačci hledat v textu zadavatele či zakázky slůvko „Vřesina“.

Rada obce

Co chceme ještě letos udělat

Vážení spoluobčané,

dovolu, abych Vás informoval o investičních akcích, které nás ještě do konce tohoto volebního období čekají.

Bude provedena výstavba nového kontejnerového stání na ulici Osvobození (u bývalé prodejny Jednota) v měsíci červnu.

Opětovně budou umístěny kontejnery na oblečení na těchto kontejnerových stáních naproti restaurace Na Kopci, ulice Lázeňská a ulice Osvobození. Tyto kontejnery bude obec užívat bezplatně.

V květnu a červnu bude provedena poslední etapa oprav výtluků a děr na cestách v naší obci.

V měsíci dubnu a květnu dojde k opravám propadlých chodníků na ulicích Osvobození, Mešnická, Zahrádkářská a Břidličná.

V naší obci proběhnou kompletní opravy povrchu těchto cest- Msgr. Tomáška (zde jsme požádali o dotaci), Příčná, Na Kopečku a Nade Vsi. Na tyto opravy bude v nejbližší době vypsáno výběrové řízení, termín realizace bude upřesněn.

V letních měsících nás také čeká realizace výstavby nového parkoviště u školky. Stavba měla proběhnout již loni, byla však o rok odložena z důvodu změny projektu, který přinese více parkovacích míst.

V současné době probíhají také projektové práce na další opravy cest v naší obci, jedná se o ulice Křížová, Slepá a Prostorná.

Tyto opravy a stavby zhorší dopravní obslužnost v naší obci, proto Vás prosíme o trpělivost a ohleduplnost při jejich realizaci.

Na základě Vašich podnětů rada obce rozhodla o umístění zrcadla na ulici Nádražní, především pro bezpečnost chodců. V současné době probíhá schvalovací řízení na policii ČR. Předpoklad realizace je do konce července letošního roku.

Pavel Pokorný, místostarosta obce

Zápas o veřejnoprávní smlouvu k dotacím

Abyste si obec zjednodušila administrativu, schválilo zastupitelstvo asi před 3 lety vzorovou veřejnoprávní smlouvu na poskytování dotací s univerzálním účelem „provozní činnost“, a to bez ohledu na to, jaký účel uvádí žadatel v žádosti.

To bylo v rozporu se zákonem 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech, kde se tyto účely musí shodovat. Zákon tady výjimečně logicky vychází z toho, že žadatel nejlépe ví, na co peníze potřebuje a rada nebo zastupitelstvo rozhodne, zda mu na to peníze dá či nedá. Jen v případě, kdyby obec vyhlásila „Program dotací“, mohla by stanovit účel jednotně a jednoznačně.

Tři roky, v kontrolních Zápisech č.1,7,14, to Finanční výbor vytýkal a tři roky se nic neudělalo podle starého arabského přísloví: „Psi vyjí a karavana jde dál..“

I pro dvě dotace roku 2018 byly k jednání zastupitelstva 6.12.2017 připraveny stejné smlouvy, s účelem jiným než v žádostech, i když na přímý dotaz FV, označilo MF ČR tento postup za obcházení zákona.

Náprava, pokud by k ní byla vůle, spočívala logicky ve změně jednoho bodu smlouvy na účel shodný se žádostí a vypuštění dvou bodů o provozní činnosti.

Ale nemohla se připustit taková blamáž jako

přinucení ke změně tradiční smlouvy (obecní právník údajně prohlásil smlouvu za správnou) a zařídilo se to jinak.

Autorům žádostí bylo zavaleno s ultimatem: „Buď změniš účel v žádosti na provozní činnost nebo nedostanete nic..“!

A od té doby jsou ty dvě smlouvy v pořádku, i když vzorová smlouva je nadále nesprávná.

Pravda zvítězila.

Takový malinký, tři roky starý kostliveček a my ho nepohrbíme, ani když to nic nestojí. Jak si pak poradíme s velkými kostlivci?

Ing. Nedělník, prosinec 2017

Tak pracuje finanční výbor.....

Redakce Vřesinských novin se obrátila na člena finančního výboru Ing. Petra Nedělníka, který ochotně odpověděl na jemu položené otázky.



Pane inženýre, můžete sdělit čtenářům, jakou funkci plní finanční výbor?

Finanční výbor (dále jen FV), stejně jako kontrolní výbor musí být podle zákona o obcích ustanoven vždy.

Plní kontrolní funkci pro zastupitelstvo obce (dále ZO) s tím, že ZO volbou rady obce předává podstatnou část řízení obce radě a starostovi a zůstává mu hlavně činnost koncepční a předpisová. Výbory jsou zákonem charakterizovány jako iniciativní a kontrolní orgány a plní hlavně úkoly, kterými je pověřil ZO. Zákonem je FV pověřen prováděním kontroly hospodaření s majetkem a finančními prostředky obce.

Finanční výbor je orgánem zastupitelstva obce, který Vás úkoluje. Nemáte někdy pocit

marnosti z výsledku své práce, když předložíte zastupitelstvu zápis k projednání a ono to vezme pouze na vědomí, bez žádného usnesení?

Problém je v tom, že ZO výbory neúkoluje. Ve výborech pracuji už 12 let a ZO se k uložení úkolů odhodlalo asi před 10 lety, kdy činnost FV byla iniciativní, ale zjištění byla nepřijemná. Tak mu k vyčerpání jeho pracovní kapacity ZO uložilo „podstatné“ kontrolní úkoly jako třeba kontrola ubytovacích poplatků, hřbitovních poplatků atp. představující v rozpočtu obce částky v tisícikorunách. Od té doby ZO úkoly neukládají, pokud nejsou navrženy přímo v kontrolních zápisech. Je to zásadní chyba. ZO má ve výborech účinný a jedinečný nástroj, kterým může sledovat hospodaření obce i další rozhodování rady obce.

Rada obce se starostou v čele má obrovskou a složitou práci zahrnující neuvěřitelný rozsah problematik, které nemohou odborně zvládnout a jen v některých případech mají možnost si nechat odborně poradit s tím, že zodpovědnost nesou jen oni.

To nutně musí vést k neúmyslným nedostatkům, pochybením, které by mohly výbory iniciativně monitorovat samozřejmě ne v celém rozsahu činností, ale výběrově, podle závažnosti zvážené právě zastupitelstvem s cílem včas napravit. A k tomu nedochází.

Takže činnost výborů záleží na jejich vlastní iniciativě a ta se pohybuje od nuly až třeba k 30 zápisům za volební období.

Kdysi dávno se jeden výbor sešel 1x do roka, po-

řídil jednostránkový, formální nic neříkající zápis a nikomu nevadilo, že stál cca 30 tisíc. Třeba na začátku tohoto volebního období trvalo cca 6 měsíců než se ustavil funkční kontrolní výbor a zastupitelstvu to taky nijak nevadilo. Zákon říká, že výbor musí být, ale neříká kdy.

Dnes už je to lepší, ale formálnost je vytrvalá bestie.

Přitom ze své činnosti vím, že výbory mohou (i když to není jejich hlavní úkol) ušetřit statisíce, jsou-li iniciativní a dají si nemalou práci.

Ve výborech obvykle pracují lidé mající dobrou vůli a spotřebovávající mnoho času na provádění kontrol, kde se sami musí orientovat v předpisech a zákonech a tristní výsledky projednávání jejich zápisů mohou vést až k zoufalým činům jako byl třeba Zápis č. 20 FV s tématem „Kontrola účinnosti doporučení FV od roku 2015“, kde bylo konstatováno že z 19 zápisů se v 6 případech o návrzích nehlasovalo, 2 zápisy se neprojednaly, i když byly předloženy, v pěti případech byla přijata navržená usnesení, ale jejich splnění se nekontrolovalo, jeden návrh na usnesení nebyl přijat.

Také tento zápis byl projednán tak, že závěry byly tiše vyslechnuty bez opatření a hlasování.

Je to za 12 let setrvalý stav jen pomalu se lepšící až v nedávné době tak, že už to není norma.

Není vinou také to, že zápisy nejsou doplněné vyjádřením zodpovědné osoby?

pokračování str. 2.

Zápisy nejsou obvykle doplněny vyjádřením zodpovědné osoby tak, jak to ukládá zákon. Problém je v tom, že pokud se zodpovědná osoba nevyjádří, zápis by neměl být projednán. Zodpovědným osobám se do vyjadřování moc nechce. Tím by ale vznikala situace, kdy i velmi závažná zjištění by nemohla být projednána ani zveřejněna nespolečností zodpovědné osoby. Existuje judikatura umožňující projednat zápis bez takového vyjádření přijetím projednání zápisu do programu jednání zastupitelstva. Je to ale jednoznačně škoda. ZO má před sebou materiál, kde výbor něco tvrdí a nemá ke zvážení oponenturu zodpovědné osoby, tedy nemá dostatek podkladů k diskuzi a závěrům, zejména, když jsou výborem nabízena řešení nepohodlná a obtížná. A ani ústní vyjádření zodpovědné osoby nemá váhu, neboť okamžitá orientace bez možnosti ověření není možná. Tak se povykává a tiše se to obvykle přejde.

Pane inženýre, jste také členem komise pro rozvoj obce. Podle Vás, rozvíjí se obec jako poupátko?

Komise je poradním orgánem rady obce. Rada ji zřizuje podle vlastní úvahy a potřeby a tuto Komisi zřídila od 1.7.2017 jako tříčlenou (a kde mám šťesť na spolupracovníky, kteří umí a chtějí), zejména

k pomoci při stavbě zdravotního střediska.

Komise si sama iniciativně zvolila širší záběr spočívající ještě v kontrole plnění Programu rozvoje obce do roku 2020, v přípravě dvouletých plánů jeho plnění a v přípravě materiálů pro jednotlivé úkoly Programu.

Problém je v tom, že nemůže sama organizovat a rozhodovat, jen připravovat, radit a spolupracovat což činí i účastí na jednání rady obce, a tak může vznikat dojem tlaku na radu, která toho má nad hlavu a musí sama věci realizovat. Ale jsem za její zřízení vděčný hlavně kvůli Programu rozvoje obce.

Ten byl přijat v prosinci 2014 a mimo poslední dobu jevil všechny příznaky nechtěného dítěte hlavně v tom, že si ho nikdo neváží, nepracuje s ním, nerozvíjí ho. Program samozřejmě není dogma, ale jsou v něm po zralých úvahách zařazeny hlavní potřeby obce i pár vedlejších a jsou-li to potřeby, tak by měly být promyšleně a plánovitě sanovány.

Jenže taková práce s Programem je těžká, nevďěčná, neskytající žádnou slávu, vždyť se jen plní zadané úkoly (nebo neplní).

Proto se vyskytuje stále tendence, bez ohledu na Program si postavit pomník. Něco, u čeho se lidé s úctou zastaví a řeknou: „To zařídil ten

a ten osvětlený zastupitel“.

A u kanalizace za desítky milionů se nezastaví nikdo.

Aby se Vřesina rozvíjela jako poupátko je ji třeba zalévat dobře a hospodárně investovanými penězi, kterých není nikdy dost a není to lehké. Ale vůle tu v poslední době je, jen trochu tlumená končícím čtyřletým volebním obdobím.

A na závěr, jako občan, jaký je Váš názor na Vřesinu.

Vřesinu mám rád, je pěkná až tak, že kdyby si jeden zastupitel prohlásil, že ani nepotřebuje žádný program rozvoje.

Je plná dobrých lidí dost rozdělených asi tak, jak jsme rozdělení v celé republice.

Je to škoda, zdálo by se, že menší rozměr skýtá větší prostor pro dobrou spolupráci, zvlášť když jsem přesvědčen, že všichni tu s Vřesinou myslí dobře, nechtějí budovat kariéry, takže našim morálním příkazem by mělo být: „Ne s kým a proti komu, ale všichni ku prospěchu obce“

Tuto odpověď bych chtěl uzavřít citací nápisu na budově muzea v Mohelnici - **Svornosti malé obce vzkvétají, nesvornosti velké obce hynou.**

*Mailem se ptal a mailem poděkoval
Ing. Vladimír Bárta*

20. výročí posvěcení kostela

V roce 2018 si připomeneme již 20 let od dostavení a posvěcení kostela sv. Antonína Paduánského ve Vřesině. Než čtenářům Vřesinských novin představíme průběh letošních oslav, připomeňme několik informací z minulosti.

Generace našich předků usilovaly o vybudování kostela – už v roce 1936 vznikla kostelní jednota, ale nástup totalitních režimů tyto snahy přerušil. Základní kámen pro stavbu současného kostela požel papež Jan Pavel II. při své návštěvě českých zemí v roce 1995. O rok později navštívili členové kostelní jednoty kněze Jaroslava Studeného, který se významně podílel na úspěšné realizaci našeho kostela, a to jak získáním finanční podpory, tak kontakty na stavební firmu a návrhy na umělecké provedení, např. obětního stolu a okenních vitráží. V srpnu 1997 byla zahájena stavba kostela firmou pana Vítězslava Křesiny. O Vánocích téhož roku byla slavena v kostele první mše sv. – byť zatím mezi lešením a trubkami, ale již pod vystavěnou věží. V dubnu 1998 byly dodělaný hlavní práce a stavba byla dokončena. Díky Boží pomoci byl kostel vystavěn za rekordních deset měsíců, a to bez vážného úrazu či velkých komplikací. A tak v sobotu 13. června 1998, přesně na svátek sv. Antonína, ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz vřesinský kostel posvětil.

U příležitosti letošního výročí byl v lednu interiér kostela vymalován v tradičním bílo-žlutém ladění. Těžiště oslav proběhne v měsíci červnu – v pátek a sobotu 8. až 10. 6. bude realizován převážně duchovní program za přítomnosti kněze Martina Holíka, ředitele rádia Proglas. Program bude zahrnovat mše sv., modlitby, promluvy, ale i prostor pro osobní sdílení či výlet a táborák pro děti.

O týden později, tj. v pátek 15. června, přivítáme v našem kostele známou hudební skupinu Hradišťan. Díky finanční pomoci obce Vřesina bude tento koncert pro vřesinské občany zdarma, bližší informace ke koncertu budou vyvěšeny na nástěnkách v obci v dostatečném předstihu. V sobotu 16. června v 11 hodin bude pomocným biskupem ostravsko-opavské diecéze Mons. Martinem Davidem celebrována slavnostní mše svatá. Při této bohoslužbě chceme Pánu Bohu poděkovat za všechny dobrodince, kteří kostel pomáhali postavit, finančně na něj přispěli a kteří se o něj dvě desetiletí starali. V neposlední řadě chceme děkovat také za všechny milosti, které nám byly prostřednictvím tohoto svatostánku darovány.

Všechny občany Vřesiny i přilehlých obcí srdečně zveme!

Kostelní jednota sv. Antonína Paduánského



Kněz výtvarníkem



Při svěcení zvoníčky sv. Antonína Paduanského v roce 2016 místostarosta Pavel Pokorný prozradil jedno velké tajemství. Autorem obrazů umístěných ve zvonici je duchovní správce porubské farnosti P. Josef Gazda. Poprosili jsme ho, aby o svém koníčku něco málo sdělil i čtenářům Vřesinských novin. P. Josef Gazda nám ochotně vyhověl.

Vystřelím na Vás přímou otázkou, jak jste se k malování obrazů dostal? Je to Váš jediný koníček?

Součástí studia, které absolvuji budoucí kněží je také obor Dějiny sakrálního umění a Ochrana památek. Tato teoretická průprava je pro kněze důležitá, neboť duchovní správce do značné míry může ovlivnit výzdobu kostela – zadávání nových děl a konzervaci cenných uměleckých děl minulosti. Ale moje osobní cesta byla ještě poněkud specifická. Asi první obrazy, které na mě působily, jsou obrazy z farního kostela sv. Mikuláše mé rodné farnosti v Malenovicích u Zlína. Je v něm několik velmi kvalitních obrazů z 19. stol. Když mě tatínek vzal poprvé do kroměřížského zámku, zanechalo to ve mně silný dojem. Je to jeden z nejkrásnějších zámků u nás. Kromě špičkové galerie starého umění jsou tam dva sály vyzdobené paneláží, to znamená, že celé stěny jsou pokryty obrazy. Říkal jsem si tehdy, to bych chtěl mít někdy ve svém pokoji. Také na mě zapůsobila tamější skvostná knihovna a nádherná nástropní freska od FA. Maulbertsche. A tak jsem se asi od 13 let začal pokoušet o malování. Mými jedinými učiteli byly obrazy starých mistrů na reprodukcích a ještě více v galeriích a v kostelech. Od začátku mě fascinovalo hlavně umění starých mistrů až po impresionismus, krása mistrovské olejomalby. Před začátkem studia na teologické fakultě jsem namaloval už několik celkem myslím zdařilých kopií. Ale byl to jen koníček. Pak přišlo životní povolání kněze. Až do svých asi 50 let jsem působil ve velmi živých farnostech, hlavně v porubské, takže malování šlo zcela stranou, spíš jsem do sebe nasával nové podněty. Až po rozdělení původně obrovské porubské farnosti /zahrnovala 4 kostely-Porubu, Pustkovec, Vřesinu i Krásné Pole/ na dvě farnosti a příchodu dobrého kněžského spolupracovníka, vznikl prostor a čas pro malování. Prvním impulsem vlastně byla potřeba doplnit tři chybějící obrazy křížové cesty, umístěné dnes ve vřesinském kostele. Od té doby mě to více „chytilo“ a začal jsem ve volných chvílích malovat. Není to můj jediný koníček. Mám rád studium historie, filozofii, samozřejmě dějin umění, četbu pěkných knih. Taký pěstuji akvarijní rybičky, mám rád zahradu.



Máte pro malování svůj ateliér a máte své vzory?

No, ateliér je silné slovo. Ale mám v podkroví na faře malou místnost, dobře prosvětlenou střešními okny, kde mám rozložené své nářadí – barvy, štětce, knihy a vše co k malování potřebuji. Také přehrávač, rád poslouchám hudbu při malování. A vzory? Těch je mnoho. Malířství 2 tisíc let křesťanské kultury je tak bohaté, že je až nevyčerpatelné. Stále je co objevovat. Každý velký mistr je vzor. V poslední době mě drží hodně Caravaggio. Ale také krajináři – od holandských mistrů až po impresionisty. Z českých moderních malířů mám velmi rád Jana Zrzavého.

KOSTELNÍ JEDNOTA
SV. ANTONÍNA PADUÁNSKÉHO
A ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
OSTRAVA-PORUBA

vás zvou na koncert v rámci oslav

20 LET KOSTELA

SVATÉHO ANTONÍNA VE VŘESINĚ

HRADIŠŤAN & JIŘÍ PAVLICA

15. ČERVEN 2018
KOSTEL SV. ANTONÍNA PADUÁNSKÉHO VE VŘESINĚ



VSTUP VOLNÝ
KONCERT FINANČNĚ PODPÓŘILA OBEC VŘESINA

Podle toho, že ve vřesinské zvonici sv. Antonína Paduanského jsou umístěny Vaše obrazy, které jsou Vámi namalované jako kopie stávajících obrazů z Prašivé (sv. Antonín Paduánský) nebo české gotiky (Panna Maria s dítětem a Pieta), považujete se za kopistu?

Neuvažoval jsem o tom, za koho se považuji. Mám rád umění, ve volných chvílích kopíruji staré mistry pro radost svou i druhých. Věřím, že třeba někomu pomohu více vnímat krásu umění. Je to velmi důležité – umění zušlechťuje ducha. Jak krásně říká francouzský malíř G. Rouault: „smyslem umění je těšit lidskou duši“ a toho je dnes více než třeba. Dopřeje-li mi Bůh ve stáří více času a prostoru, těším se na malování v plenéru. Jsem asi, jak jste to nazval „kněz-výtvarník“ /amatér/.

Na druhé straně jste zrestauroval obrazy Křížové cesty Jana (Johana) Pokorného z roku 1850, které visí v místním kostele. Jak dlouho trvala jejich restaurace?

Můžete nám přiblížit tohoto autora a kde byly obrazy původně uloženy, než našly místo ve vřesinském kostele sv. Antonína Paduanského?

Příběh těchto obrazů je zajímavý – původně visely v Porubském kostele, tam je nahradily /asi pro jejich špatný stav/ litinové polychromované reliéfy. Obrazy byly asi 60 až 70 let uloženy na farní půdě. Byly v zuboženém stavu. Jejich krásu jsem si uvědomil, až jsem některé z nich vyčistil. Jejich restaurování a doplnění jsem věnoval jedny letní prázdniny, kdy je nejvíce volného času. Je dlouho světlo a mohu pracovat do pozdních večerních hodin. Malíř Pokorný, který je namaloval, pocházel z Brna, odkud se přestěhoval do Opavy. V Opavě a v našem regionu se od něj dochovala řada obrazů.

Ve Vřesině v horní kapličky Nadevšu je nasvícen také Váš obraz.

Ano, je to kopie Madony s Ježíškem, která je mi velmi blízká, od italského renesančního malíře A. Mantegni.

Vaše obrazy umístěné ve vřesinské kapličky a zvonici zůstávají Vaším majetkem?

Obrazy, které jsou v kapličkách, jsem daroval Vřesině. Tedy patří ke kapličkám.

Kde všude se lze s Vašimi obrazy setkat, kromě Vřesiny a Katolického domu v Porubě?

Řadu obrazů mám na faře. Do konce března je také vystaveno 43 obrazů ve výstavních prostorách domova pro seniory Slunovrat, Na Mlýnici v O.-Přívoze.

*Za ochotu a že si našel čas na obsírné odpovědi poděkoval
Ing. Vladimír Bárta*

Tichá zastavení

V prostorách vřesinské knihovny probíhala od 1.2. do 1.4. 2018 komorní výstava výtvarné skupiny Kruh pod názvem „Tichá zastavení“. Členkou této skupiny je také paní Helena Freislerová, která se na výstavě prezentovala fotografií. Jako členka redakční rady Vřesinských novin nám k výstavě a k výtvarné skupině Kruh sdělila:

Tato výtvarná skupina s názvem „KRUH“ byla založena v roce 2011.

Zakládajícími členkami jsou: Jana Pavelková, Helena Freislerová, Ali Procházková.

Na společných výstavách se prezentují H.Freislerová svými fotografiemi, J.Pavelková –olejomalbou, A.Procházková olejem a akrylem.

Helena Freislerová

Narodila se v Ostravě, kde žije a pracuje. Výtvarné vzdělání získala na Lidové konzervatoři v ateliéru P. Dvořáčkové. Věnuje se malbě, ale i fotografování. Zúčastnila se workshopů s uměleckým fotografem R. Vanem a J. Karbusickým. Její fotografie získaly 1.místo v soutěži „Barevný Akcent Lowepro Team“ a čestné uznání v soutěži Anachronismus.

Alfia Procházková

Narodila se v Rusku, kde vystudovala Kažanskou univerzitu. Výtvarnému umění se začala věnovat po příjezdu do Ostravy v roce 1988, kde navštěvovala uměleckou konzervatoř.

Své obrazy tvoří akrylovými a olejovými barvami. Vystavovala své práce v galerii Osten v Makedonské Skopje a Francouzské Caloi.

Jana Pavelková

Narodila se v Ostravě, tvoří v tomto kraji, ale i na Slovensku na Kysuci. Je absolventkou SPŠS a LŠU. Kresbu soukromně studovala u ostravského malíře O. Holase a malbu u profesora Knopa z Pedagogické fakulty.

Jako techniku malby svých výtvarných děl používá olej s úpravou sgrafito. Již od roku 1964 vystavuje jak v Česku, tak na Slovensku. Její ob-

razy jsou v soukromých sbírkách v Německu, Polsku, Ukrajině i mimo Evropu.

Od roku 2015 vystavuje společně s výtvarnou skupinou „KRUH“ také Eliška Pavelková

Eliška Pavelková

Narodila se v Ostravě a studium dokončila



na Univerzitě v Pardubicích. Její vztah k umění se vytvářel již od dětského věku. První kresby a malby jsou archivovány v ateliéru J.Pavelkové. V letech 2003-09 navštěvovala ZUŠ v Ostravě. V roce 2006 absolvovala kurs krajinomalby ve Štramberku s ateliérem Viridián. V roce 2010-11 se účastnila mobilních výstav, organizovaných tímto ateliérem. V letech 2016,2017 si rozšiřuje výtvarné vzdělávání studiem v ateliéru Viridián v Ostravě.

V roce 2017 byla přijata do skupiny „KRUH“ Marie Slavíková.

Marie Slavíková Lesniaková

Autorka se věnuje malbě na hedvábí, kdy používá techniku akvarelu.

Své práce vystavovala do roku 1990 v Jihomoravském kraji.

Při změně bydliště pak začala vystavovat v Ostravě a okolí.

Velký úspěch měla její výstava prací na Velvyslanectví Španělska v Kahiře.

Výtvarná skupina „Kruh“ od svého založení uskutečnila společně výstavy:

2012 Galerie „Na schodech“ – Ostrava Poruba

2013 OÚ Řepiště

2013 Knihovna Žabeň

2014 Galerie „Prostor“ Havířov

2015 Galerie „LARA“ Čeladná

2015 OÚ Poruba

2015 Galerie VŠB –TU Ostrava

2016 Kávárna Qalt cafe

2016 Minigalerie „Denti“, Ostrava

2017 Galerie „Život“ KC Poruba

2017 Lázně Čeladná

2017 Arnakarana – Zábřeh

Tyto výtvarnice se liší svými výtvarnými technikami zpracování svých děl, ale spojuje je přátelství na cestě v hledání vlastního uměleckého výrazu.

Samozřejmě, že mě mrzí, že Vřesina nemá k dispozici důstojné výstavní prostory.

Knihovna má velmi omezený prostor, kde vystavovaná díla umělců, jejich poselství a význam, zanikají doslova „mezi knihami“.

Ve Vřesině nám, občanům této obce, dlouho-



době schází kulturní prostory, které by se daly využít i k pořádání různorodých, tématických výstav (důchodci, zahrádkáři, umělci - malíři, fotografové) a že ve Vřesině je jich spousta, ale také k pořádání kulturních akcí (plesy, setkání, oslavy...). Kapacita zatím využívaného Domu zahrádkářů je svým prostorem žalostně omezená pro tak velkou obec, jakou je nyní Vřesina.

Doufám, že se co nevidět začne stavět nový kulturní dům s pořádným sálem a prostorem pro výstavy.

redakce

Vánoční koncert a nejenom o něm

Jako každoročně se milovníci sborových zpěvů potkávají o vánočních svátcích ve vřesinském kostele sv. Antonína Paduánského, aby se potěšili vystoupením Sboru kostelní jednoty. První skladbu zazpívali před oltářem a pak se již tradičně přemístili k varhanám, aby posluchači nebyli zbytečně rozptylováni zpěváky a zpěvačkami oděnými v krásných šatech.

Poprosili jsme vedoucí sboru paní Ing. Stanislavu Moutelíkovou o krátké povídání.

Paní inženýrko, sbor už zpívá nějaký pátek, můžete jej svými slovy přiblížit.

Smíšený pěvecký sbor při kostele sv. Antonína Paduánského působí od září 2000.

V současnosti má 21 členů, sólistkou a dirigent-

kou sboru je od počátku Pavla Chylková - Světlíková. Nové členy přijímáme a vítáme mezi sebe. Zaměřujeme se především na duchovní skladby českých skladatelů z doby gotické, renesanční a barokní a snažíme se obohacovat mše svaté především u příležitosti církevních svátků, v adventu, o Vánocích, v postní době i o Velikonočních a při májových pobožnostech.

V minulých letech jsme docela pravidelně pořádali, a to počátkem října, výjezdní soustředění na poutní místa Moravy (např. Králíky, Velehrad, Poutní kostel na Zelené Hoře, Jimramov, Lomnice u Tišnova, Branná i na Slovensku - Nedožery-Brezany), kde jsme se připravovali na adventní a vánoční období a v rámci

tohoto soustředění se nejen aktivně zapojili v daném místě na liturgii při nedělní mši svaté, ale na některých místech se nám podařilo uskutečnit i malé vystoupení. V minulém roce jsme svým adventním programem vystoupili v Klokočově, v kostele sv. Ondřeje.

Zkoušíme jednou týdně, skladby se pokoušim vybírat tak, aby co nejvíce odpovídaly liturgii daného období a aby se nám dobře zpívalo. Jsme soubor zpívající pro radost, a ta je pak ještě větší, když se nám zpěvy či koncert podaří a my můžeme svému okolí udělat radost.

Kterými skladbami jste potěšili ucho vřesinských posluchačů na Vánočním koncertě?

O Vánocích máme repertoár zcela zaměře-

ný na koledy (české, moravské, slezské, polské, německé, francouzské) na vánoční písně, a to nejen z pokladnice českého baroka, zastoupeného především Adamem Michnou z Otradovic, ale i skladby a písně anglické či gospelové písně. Tentokrát prostory našeho kostela zaplnil nejen zpěv krásných koled, ale byl obohacen také zvukem varhan a trubky při skladbě Jeremiahe Clarka, která je známá jako Pochod prince dánského, kde se nám jako hosté představili Jiří Šrom, dirigent chrámového sboru v Hradci nad Moravicí a Alois Kostera, varhaník a varhanář ze Slavkova u Opavy.

A teď z jiného soudku. Málokdo ví, že Váš tatínek Rudolf Seidler ml. byl členem Slezského sboru písní a tanců ve Vřesině, založeném v roce 1946. Otázka bude směřovat na Vašeho tatínka - jak na to všechno vzpomíná?

Tady Vám moc radosti neudělám. Tatínek ví, ale na nic konkrétního si nevzpomíná. Vzpomenul, že děvčata pod vedením Tonky Palyzové nádherně zpívaly, že jezdili, na soutěže, byly v Plzni atd. ale jsou to jen kusé vzpomínky....

V předcházející otázce jsem uvedl Vašeho tatínka Rudolfa Seidlera ml. protože byl ještě



Rudolf Seidler st., Váš dědeček, kterého si mnozí pamatují jako promítače v kině "Mír", které bylo od roku 1953 v poschodí hostince Na Růžku. Každou neděli v 10. hod. dopoledne nám dětem manželé Josef a Ludmila Hulovi prodali líst-

tek za 1,- Kčs a pán Seidler st. a později i Seidler ml. nám promítali pásma dětských filmů.

Za odpovědi poděkoval a na své první návštěvy kina zavzpomínal Ing. Vladimír Bárta.

Česko zpívá koledy



Klub důchodců Vřesina dne 13. 12. 2017 uspořádal charitativní akci na obecním parčíku "Bedřich" naproti hasičské zbrojnici - Česko zpívá koledy ve prospěch dvou vřesinských děvčátek, Šárky Jurečkové a Nikolky Bitomské. Za doprovodu klimkovické kapely VESELKA se v 18:00hod. rozezněly okolím parku vánoční koledy zpívané přítomnými spoluobčany Vřesiny. Tuto atmosféru popsala ve své básni paní Milada Nedělníková:

*Pečeme cukroví, uklízíme příbytky
na hroby zesnulých nosíme kytky,
vzpomínáme a zapalujeme svíčky
blíží se Vánoce, slzy mám pod víčky,
myslíme na ty, co nemají co máme
na všechny potřebné vzpomínáme !*

*Na ty, co při zrození nebyli tak draví
aby si do budoucna vyprosili zdraví,
co žijou poblíž mezi námi,
strádající a handikepováni.*

*Tak na ně myslíme a máme ohledy
již druhým rokem zpíváme koledy
v tom našem parku před zbrojnicí
při svitu nesčetných svící,
s živou kapelou z Klimkovic
zpíváme ze srdce . z plných plic.
Človku někdo natáhne na čelo
každému dneska srdce hořelo,
osobně viděli jsme půvabnou Šárku
škoda, že Nikolku nedali do kočárku.*

Měla by radost a naše ohledy,

*vždyť pro ně dnes zpíváme koledy
o Jezulátku co v jesličkách spinká,
pro podporu, co do kasičky cinká.
Nemalou částkou přispěli, s námi taky zapěli
oba místostarostové, se starostkou v čele
a proto můžeme směle
odtajnit částku,
která předána na slavnostním místě
a k dobrým účelům použita čistě.
(ten peníz obnáší 25 337,- Kč)*

*Rozcházeli jsem se předvánočně nalaďeni
strom před úřadem byl krásně osvětlený
sváteční nálada, milé rozjímání,
někteří prošli, dlaň měli ve dlani,
myslím, že všichni jsou obdarováni.
Hvězda se vyhoupla z pod mraků
a stal se zázrak všech zázraků.
My všichni, co jsme tam stáli
najeďnou jsme se milovali!*

*Miluješ ty, miluju já,
Alelujá, alelujá !!,*



Sushi z Vřesiny



Foto: Radek Šviderský

V dnešním rozhovoru se zajímavými občany Vřesiny jsme vyzpovídali Jakuba Laška, třicetiletého kuchaře, který se od klasické kuchyně dopracoval na sushi mistra ve své vlastní restauraci. Svě zkušenosti získával také v Norsku a Japonsku. Jeho podnik, kromě výborného sushi, nabízí také jiné speciality asijské kuchyně a návštěvou neprohloupí ani ti, kdo ujíždí na módní vlně asijských polévek. Gastronomický časopis obchodu Makro jeho podnik zařadil mezi pět nejlepších asijských gastronomických zážitků v republice.

V posledních letech se s asijskými restauracemi doslova roztrhnul pytel. V čem se Tvůj podnik Tsurí liší od těch ostatních, provozovaných většinou vietnamskou komunitou?

Je třeba rozlišit pojem asijská restaurace a asijské bistro. Asijských restaurací máme konkrétně u nás v kraji pomálu, bister s „rychlým jídlem“ je mnoho.

Tsurí je primárně sushi restaurací zaměřenou na přípravu čerstvého kvalitního sushi, takže 70% našeho menu je sushi a těch zbylých 30% jsou další pokrmy asijské kuchyně, aby se u nás najedl i „nesushizravec“. Snažíme se dělat jídla co nejvíce autentická, kdežto asijská/vietnamská bistra se chtějí hodně přizpůsobit evropským chutím, proto málokde dostanete opravdu autentickou vietnamskou kuchyni.

Jak se tedy tradiční evropský kuchař dostane k takto specifické kuchyni a k vlastní restauraci?

Myslíme-li tradičním evropským kuchařem v České republice kuchaře, který vaří knedlíky, omáčky, brambory, pečeně atd., tak tato doba je již za námi. Je stále více kuchařů, kteří mají zájem o svůj obor a snaží se mít široký rozhled, co se gastronomie týče, a tak nějak jsem se vlastně dostal i k sushi samotnému. V Ostravě se otevíral sushi bar Gokana a hledali kuchaře a já si řekl, že tam nastoupím a naučím se něco nového, ať mám

ve svém životopise čím „oslnit“. Vydržel jsem tam 5 let, a z toho 4 roky jako šéfkuchař. Poté jsem odjel na pár měsíců do Norska, kde jsem dělal jak v sushi baru, tak v noodle bistro zaměřeném na asijskou kuchyni, které vlastnili manželé z Číny. Pak jsem se vrátil do Ostravy a pustil se do vlastního a brzy to bude 7 let, co se věnuji sushi a asijské kuchyni obecně. A jak jsem se dostal k vlastní restauraci? Vždy jsem chtěl mít vlastní restauraci a asi byla vhodná doba si tento sen splnit a s podporou přátel a rodiny to zaplatit pámbůh vyšlo. Myslím si, že by restaurace měli provozovat lidé z oboru. Často tomu tak není a podle toho to tak i vypadá s úrovní restaurátérství u nás, ale můžu-li soudit, myslím, že je to s gastronomií v České republice na dobré cestě.

Jaký je rozdíl mezi českým sushi a tím japonským?

V podstatě žádný, máme-li stejné suroviny a šikovné lidi. Jsem toho názoru, že i Japonce lze naučit výbornou svíčkovou, avšak problémem budou vždy suroviny. Japonsko má bezpochyby lepší přístup k čerstvějším rybám. Samozřejmě nezahálíme a snažíme se mít ryby nejčerstvější, jaké je možné u nás sehnat, ale nikdy nebudeme mít tuňáka, chobotnici, makrely, mečouna a jiné den po ulovení. To je tedy asi největší rozdíl mezi sushi v Japonsku a sushi v Česku, děláte-li jej poctivě.

Je možné použít jako surovinu některou z tuzemských ryb, třeba kapra z rybníka z Oší?

Je pravda, že už jsem viděl i sushi z kapra, avšak z našich ryb jsou vhodnější ryby jako pstruh, candát, pečený úhoř nebo štika.

Sushi má pověst vysokého gastronomického umění, japonským sushi mistrům trvá i několik let, než se dostanou k výrobě sushi pro zákazníky. Má vůbec cenu pouštět se do výroby sushi doma?



Pohled na výrobu sushi japonského sushi mastera a pohled českého sushi kuchaře bude asi rozdílný, stejně jako japonská a česká pracovní morálka. Je to nejvíce o tom, jak na to pohlíží každý jedinec. Ano, můžeme říkat, že je to umění, ale pořád je to jídlo, a to je omezeno tím, že musí (mělo by) někomu chutnat. Umění není omezeno ničím a konkrétně pak sushi, které v podobě, ve které ho známe, vzniklo jako jídlo pro rychlé nasycení, tedy něco jako první fastfood. Moje odpověď je tedy ano, má to cenu. Sám dělám kurzy sushi pro nadšence a nevidím důvod, proč nezkoušet, nevařit, nechystat sushi doma jen z důvodu, že nikdy nedosáhneme kvality japonského sushi mastera. Ono totiž primárně pravděpodobně nedosáhneme úrovně myšlení sushi mastera, který bere svou práci více jako poslání než zaměstnání.

Tvoje restaurace už se objevila v několika časopisech, gastronomických průvodcích a na internetu má velice vysoké hodnocení. Kterého největšího úspěchu si ceníš Ty sám?

Cením si asi nejvíce toho, že restaurace žije a že už má i základnu stálých hostů a z uvedeného si nejvíce cením dobrých recenzí našich hostů na internetu, protože nebýt spokojených strávníků, neví se o nás

Za rozhovor poděkoval Ing. Jiří Augustin

Božské cukroví

Každý rok je to stejné.

Miladka peče vánoční cukroví podle tradičních osvědčených receptů užívaných už matkou a babičkou a zaklíná se, že už nikdy více! Nikdo to nejlí, a jsme tlustí!

Nebo místo 10 druhů jenom šest, čtyři, dva až po „koupíme si“

Letos podlehla nějakému vábení staré přítelkyně, co jí dala recept se slovy: „Upekla jsem první várku a snědla ji sama. Upekla jsem druhou a schovala pro sebe „.

Je to nějaká fantazie z minima mouky a maxima mletých oříšků s nádivkou jako v laskonkách, ale ne tak sladkou. No, co Miladka tajně nesnědla sama, mi přinesla ochutnat.

Skoro to bylo tak dobré, jako to, co upekla už před tím. Křupavé, nepřiliš sladké, voňavé, sličné, přírodní, rafinované, co se nekouše. Vkládá se to do úst a nechává rozplyvat za nadšeného potlesku chuťových buněk.

Je to skvělé!

S dobrými úmysly, co dláždí cestu do pekel, počkáme po Novém roce, pokud se po cukroví neutlučeme.

Ing. Petr Nedělník, prosinec 2017

Očkování psů

V sobotu dne 21. dubna 2018 proběhne v naší obci povinné očkování psů.

Očkují se psi starší 6-ti měsíců a klinicky zdraví.

Očkovat se bude od :

08,00 - 08,45 hod.u hasičské zbrojnice

09,00 - 09,45 hod.u býv.dolní prodejny

10,00 - 10,15 hod. Mexiko

Cena vakcíny je 100,- Kč. Vezměte s sebou očkovací průkaz a pes musí být opatřen náhubkem.

Velký dík

Chtěla bych poděkovat kostelnímu sboru za krásné vystoupení v době vánočních svátků. Měla jsem to štěstí, že jsem se mohla zúčastnit obou koncertů. Zároveň děkuji za velké překvapení na druhém koncertu. Pro mě to bylo velké pohlazení, když kostelní sbor předstoupil před nás diváky a zazpíval. Tehdy jsem si uvědomila, kdo všechno mi dělá v tomto období radost a všem moc děkuji za krásný prožitek. Všichni, co jsme byli přítomni, jsme zpěváky odměnili bouřlivým potleskem.

Věra Sasínová

Zpráva z Klubu důchodců

7. jarní výstava ve Vřesině

Ve dnech 17. a 18.3.2018 - sobotu a neděli pořádal klub důchodců už 7. ročník jarní výstavy. Počasí nám připomínalo velkou zimu, ale kdo v té slotě došel až do Domu zahrádkářů, jistě byl potěšen. Z prostor na každého dýchlo jaro. Jarní květinové vazby, perníčky, kraslice, přáníčka k Velikonocům, krásná keramika, tatary, ozdoby z pleteného papíru, vyřezávané sošky a obrazy, pečení beránci, zajišči-to vše bylo k vidění na naší výstavě. Hlavně Vřesiňáci si jistě všimli na vyzdobeném podiu Mařáka a Mařeny, kteří rovněž patří ve Vřesině k svátkům jara.

Také nás přišla navštívit paní Naďa Čvančarová z Českého rozhlasu Ostrava a natočila povídání k Velikonocům od nás ze Vřesiny. Toto bylo dokresleno malými Buriankami z Bolatic, které nám přišly zazpívat písničky, které se zpívají o svátcích jara u nich. V ten okamžik, jak 3 holčičky v krojích začaly zpívat, ztichl celý sál a poslouchal. Pro nás všechny to bylo velké překvapení, a za toto patří velké poděkování dceři Jany Grobařové, která pro nás překvapení připravila.

Pro všechny návštěvníky jsme měli opět přichystané občerstvení, které už se stalo kla-

sikou - dršťková polévka, zelňačka, chleba s domácím sádlem a škvarky, chleba s domácí škvarkovou pomazánkou, domácí klobásy a samozřejmě domácí koláče. V neděli byly ještě ke koupi malé větrníčky a trubičky, které upekla paní Hedka Mrázková, aby bylo co ke kávě, když se téměř všechny koláče prodaly již v sobotu.

Děkujeme všem návštěvníkům, kteří na naši výstavu přišli a podpořili nás. Čím dál více se ujišťujeme, že Vřesina tyto akce potřebuje, aby se měla kde potkávat.

Věra Sasínová

Velká úcta a uznání

S nástupem nového roku jsme povinni vzdát úctu a uznání všem občanům, kteří se v závěru roku 2017 zúčastnili akce Česko zpívá kolédy. Jak všichni dobře víme, šlo zároveň o charitu-finanční podporu dvou vřesinských děvčátek: Šárky a Nikolky. Obě holčičky mají vážné zdravotní problémy spojené s vysokými finančními nároky na léčbu. Díky Vám všem, kteří jste mezi nás přišli a přispěli rodičům obou dívenek k řešení nelehké situace, patří velký dík a uznání. Pomohli jste a za to zasloužíte úctu všech. Klub důchodců ve Vřesině je velmi činorodou organizací. Mezi jeho aktivity také patří charitativní sbírky. Pro Vaši informaci sdělujeme, že dlouhodobě podporujeme také Dětské hematologické oddělení Fakultní nemocnice v Ostravě-Porubě. Od roku 2000 do roku 2017 bylo předáno tomuto oddělení celkem 93.337 Kč. V roce 2016 proběhla ještě sbírka pro Šárku a byla předána částka 44.779 Kč a v roce 2017 činila sbírka pro Šárku a Nikolku 37.338 Kč. Celková částka předaných sbírek do konce roku 2017 činí 175.454 Kč. Je to až neuvěřitelná skutečnost. Ukazuje se, že když se spojí dobrá vůle občanů dobrých srdcí, je výsledek hodný úcty. Dobrá věc se podařila a snad se bude dařit i v dalších letech.

Klub důchodců Vřesina





Jarní výstava ve Vřesině

*Je sobota, poledne, kráčela jsem pomalu
nadšeně rozhlížím se po sálu,
zažívám něco co netušil nikdo z nás
a každý ztichl, aby to nepropás.
Drobnými krůčky vstoupilo jaro zlehka
krojovaná děvčátka – jaká mladost křehká.
Půvabné byly jak fialinky z hájku
každá z nich měla zelenou Májku.
zpívaly to, co se zpívá o Májičku-
všichni jsme měli slzy na krajíčku
tak jejich čisté, usměvavé tváře
rozlily světlo v Domě zahrádkáře.
Zrovna zde byla paní od rozhlasu
natočila bystře celou tuhle krásu.*

*Nevidět děvčátka, tak to by byl hřích,
zpívaly se souborem v Kravařích
nyní se dozvíte, co budete líp chápat
jak jedna maminka dostala nápad
potěšit ty naše Vřesinské lidičky,
překvapit mámu, co prodává perníčky ...
neboť naše Jana Grobařová, milá
to sama, zcela jistě netušila.*

*Najednou spatří svoji vnučku, hola
jak kráčí s děvčátky dvakrát dokola!
Proto stalo se, že lidé milí
se tímhle vystoupením potěšili
a tak ta krása, co nemá obdoby
patřila*

Milada Nedělníková, březen 2018.

Zprávy ze ZŠ - MŠ

V sobotu 24. února 2018 se v tělocvičně základní školy uskutečnil tradiční maškarní ples, pořádaný místní mateřskou školou. Přišla celá řada pohádkových bytostí i oblíbených hrdinů – princezny, víly, piráti, spidermani a mnoho dalších krásných a nápaditých masek. Po jejich úvodní přehlídce se již všechny přítomné děti mohly naplno vžít do „role“ své masky a zatančit si na oblíbené dětské písničky. Mezi jednotlivými bloky písniček probíhaly soutěže pro rodiče a děti, za něž všichni zúčastnění obdrželi drobné odměny. Soutěže byly motivovány postavičkou Večerníčka. Rodičům se podařilo např. poskládat jeho čepičku. Děti jim s ní poté zatančily tanec pro radost. Bylo tak opravdu veselo.

Jako každoročně, tak i letos byla součástí plesu tombola, na kterou přispěli finančně i věcnými dary rodiče našich dětí. Díky těmto darům mohla být tombola bohatá a děti se tak těšily z nádherných výher. Hlavní cenou byl pohádkový dort, vylosovaný v samém závěru tomboly. Pro všechny přítomné bylo připraveno chutné občerstvení, káva a nealkoholické nápoje.

Výtěžek z maškarního plesu použijeme k zaplacení autobusu na výlet do ZOO Ostrava. Děkujeme tímto všem sponzorům, kteří přispěli na tombolu, všem tatínkům, kteří nám pomohli s přípravou stolů a také všem návštěvníkům maškarního plesu za krásné strávené odpoledne.

Kolektiv MŠ Vřesina



Výroční zpráva o činnosti skautského oddílu Albatros Vřesina za rok 2017



Po celý rok fungovaly tři posádky: Jestřáb, Krahujec a Luňák. Tyto posádky jsou složeny ze skautů, skautek, včlat a žabiček, v jejich čele stojí kormidelníci, nejstarší skauti, a pomáhají jim člunaři, kteří se nyní připravují na převzetí kormidelnického žezla.

Schůzky a výpravy:

Oddílové schůzky jsou ve čtvrtek od 16.30 do 18.30, poté zůstává vedení oddílu a podle potřeby i kormidelníci na pravidelné půlhodinové poradě.

Posádkové schůzky pouze pro skauty jsou v pondělí od 17.00 do 19.00. Vede je divizní kapitán Viki a náčelník štábu Bubík s pomocí navigátora Josého a člena štábu Srdce.

Obojí schůzky probíhají ve skautské klubovně vedle knihovny ve Vřesině.

Výpravy se obvykle konají v sobotu jednou za dva týdny. To se nám od ledna do června dařilo více méně dodržovat, ale v novém školním roce bylo mnoho akcí, u kterých nešla doba konání změnit, takže výpravy byly často velmi nepravidelné. Je možné, že se i toto podepsalo na ne příliš vysoké účasti na některých z akcí.

Materiální vybavení:

Každý člen má přidělenou svou vestu a pádlo, plus máme i několik rezervních pádel a vest. Každá posádka používá jako své plavidlo C9, které je uzpůsobeno na přespání šesti osob. Další dvě plavidla C9 jsou Chameleon a Káně, kterých užívá vedení. Káně bylo v červnu plně dokončeno a uzpůsobeno k plavbě na pádla, na plachty i k přespání. Z pramic zůstal pouze Viribus Unitis, který rovněž používá vedení.

Plavební sezóna:

Plavební sezónu jsme zahájili 1. 4. plavbou po Odře. Dále byly na duben naplánovány společné přístavní CK manévry, které se ale kvůli nepříznivému počasí neuskutečnily. Místo nich jsme i přes velkou zimu trénovali na SKARE.

SKARE 2017 se konalo na Nových Mlýnech ve dnech 28. 4. 2017 – 1. 5. 2017, kde náš přístav VIRIBUS UNITIS získal opět Pohár přístavů. Náš oddíl k těmto úspěchům také přispěl, hlavně závoděním v kategorii Open netřídové a Dospělí. V této době se čtyři lidé z našeho oddílu – Viki, Bubík, Srdce a José účastnili pobytu k Vůdcovským (José) a Čekatelským (ostatní) zkouškám, které všichni úspěšně splnili, což můžeme brát jako velký úspěch.

V květnu se pak uskutečnila dvoudenní plavba po Opavě, organizovaná Srdcem ke splnění Čekatelských zkoušek. Ke konci měsíce jeli někteří členové vedení oddílu na Orlik na Sindibád race. Vlčata, žabičky a skauti měli paralelně pod vedením kormidelníků dvoudenní samostatnou výpravu.

Posledním podnikem ve školním roce 2016/2017 byla opět tradiční výprava s rodiči na Slezskou Hartu.

Letošní expedice byl netradičně plachetní: 15. červenec – 22. červenec 2017, Orlik – Mělník, „devítikanoe“ C9 Chameleon, Jestřáb, Krahujec, Luňák a Káně, pět posádek (člunař a kormidelník z Krahujce, Luňáka a Jestřába a dvě posádky vedení po čtyřech lidech – 7x důstojníci, 5x poddůstojníci, 2x mužstvo), upluto 165 ř.km. Vrcholem naší činnosti byl dvoutýdenní tábor na Slezské Hartě 12. – 26. srpna. Naším letošním tématem byly objevné plavby Francise Darwina. Téma táborové hry se začalo prolínat naším skautským životem již na jaře 2017. Postupně se na schůzky přicházeli představit jednotliví členové vedení jako postavy posádky lodi Beagle. Díky téměř dobovým kostýmům a tematickým scénkám se Josému, jakožto vedoucímu programu, podařilo navodit atmosféru 19. století. Kromě mnohých her, bojovek a soutěží nechyběly samozřejmě regaty, plavby na pádla, skautský slib a vodácký křest. Tato obvyklá pa-

leta aktivit byla rozšířena o vědecké zaměření, propracovaný systém peněžních pokut a odměn a například i o dražbu lodních zásob na posádkový oběd. Novinky se vesměs setkaly s pozitivní reakcí, a tak celý oddíl napjatě očekává, co přinese tábor v dalším roce.

V září jsme uskutečnili plavbu po Opavě a plavební sezónu jsme uzavřeli dvoudenní plavbou po Odře.

Celkem se našich plaveb zúčastnilo 38 osob (členů oddílu i amazonek). V plavební sezóně 2017 tak bylo upluto 4879 ř.km, což je o 1647 km méně než loni. Rekord v uplutých km má letos Efendi, který uplul 372 ř.km. Vodáckým „esem“, což je kritérium v množství uplutých km, se stala letos jenom Pink. Loni to bylo 13 členů. Po každoročním navyšování uplutých km je letos pokles.

Ostatní činnost:

V zimě i na podzim proběhly opět vícedenní chaty společně s Osmičkou. Dalšími přístavními podniky byl tradiční vydařený Námořnický bál, dobývání hradu Cvilín a každoroční Mikulášská besídka v Domě zahrádkářů.

Nechybělo ani několik pěších výprav, sportovních podniků na bazén či do sportovní haly, jarní a podzimní údržba lodí, chata v době podzimních prázdnin, na které se natáčel skvělý film Pán prstenů: Dvě věže na Mikulášskou besídku, samostatná výprava posádek bez vedení a tradiční předvánoční roznášení Betlémského světla a s tím spojené oddílové Vánoce. Na Pohádkovém lese jsme se letos nepodíleli, protože byl kvůli špatnému počasí přesunut na jiný, pro nás nevhodný termín.

V září se pod vedením Josého a s pomocí dalších členů oddílu uskutečnil nábor, přesto se ale nepřihlásilo mnoho dětí a naše počty dětí se stále pohybují mezi 22 – 26 dětmi.

Srdce

Sdělujeme občanům, že úložiště odpadu u hasičské zbrojnice je otevřeno od 3. dubna 2018 vždy v úterý od 14.00 hod. do 17.00 hod. a v sobotu od 9.00 hod. do 12.00 hod.

Posedlí posedy

Před několika lety vyšel ve Vřesinských novinách článek o mysliveckých zařízeních v honitbě, který se zaměřil na zařízení sloužící k příkrmování zvěře v zimním období. Tentokrát se podíváme na zařízení určená k lovu zvěře na takzvané „čekané“.

Čekaná je typ osamělého lovu, kdy myslivec na zvěř čeká, místo aby ji aktivně vyhledával (tzv. šoulání nebo šoulačka). Lov z posedu má oproti šoulačce nesporné výhody. První výhodou je možnost zvěř v klidu dobře obeznat, určit její stáří, věk, chovnou hodnotu a celkovou kondici. Protože zvěř často opakuje své trasy a místo pobytu, bývá opakovaná čekaná často úspěšná. Navíc se často kombinuje s vnaďením, takže se zvěř na místo cíleně vrací. Další výhodou posedů je skutečnost, že lovec je na vyvýšeném místě dobře ukrytý a posed volí tak, aby měl „dobrý vítr“ a zvěř ho nenavětřila dřív, než on si všimne jí. I tak musí lovec zůstat v co největším tichu, neboť sebemenší zvuk může zvěř tzv. zradit. Třetí důležitý aspekt je případná balistická dráha vyslané střely, která směřuje shora dolů do země.

Posed rozlišujeme podle konstrukce na dva typy. Ty tvořené obyčejným dřevěným žebříkem opřeným o strom a deskou k sezení jsou nazývány „sedačky“. Větší posedy, které stojí obvykle samo statně, jsou kryté a poskytují i větší komfort, nazýváme „kazatelny“. Svůj název získaly odvozením od vyvýšeného místa, které v kostele sloužilo ke kázání během mše.

Abychom se my, myslivci, v honitbě mezi desátkami posedů neztratili, tak dáváme jednotlivým posedům jména. Lépe řečeno se jméno časem ujme samo. Některé posedy tak svůj název získaly podle svého stavitele a tak máme například Lumírův posed, další má název podle umístění (V Záhumenici), jiný podle typu konstrukce (Na Vlečce), podle toho, na kterém stromě stojí (Na Třešni), kdy byl postaven (Májový), podle jiné vlastnosti (Výhlídka) či orientačního bodu (U Včelína).

Ing. Jiří Augustin



Z historie obce

Rod Nováků II - 1. část

V minulém vydání Vřesinských novin jsme zavzpomínali na pana Bohumila Nováka (1912-2002), stolařského mistra, který patřil mezi "ta-houny" vřesinských kulturních akcí-divadelník, organizátor zájezdů, propagátor kmetrovství s městem Plzeň, hasič, aktivní u duchodců. Jeho syn Savo Novák (1936) nezůstává pozadu. Jako architekt interiérů (veřejné prostory ve Vřesině - interiér smuteční síně u hřbitova, interiér obřadní síně na obecním úřadě, vnitřní zařízení horní a dolní prodejny Jednoty, strop v Domě zahrádkářů, veřejné prostory v okolí - interiér loveckého zámečku v Šilheřovicích, interiér kina Vesmír v Ostravě) byl činný ve všech sférách činnosti v obci, tehdy zahrnutých pod pojem Osvětová beseda a nyní v Klubu duchodců, milovník přírody a především ornitolog.

Pane Savo, můžete krátce seznámit naše čtenáře ze svým životopisem?

Na mém životopisu není nic extra zajímavého až na poznání, že právě mé dětství a mé tehdejší zájmy byly určující pro mé budoucí povolání i životní záliby. Narodil jsem se ve Vřesině svým rodičům Anně a Bohumilu Novákovým. Světlo světa jsem spatřil ve starém domku č. p. 22, který tehdy patřil mému staříčkovi Antonínu Martiníkovi (vřesinské-

mu stolaři) a jeho ženě Anně. V tomto domku se narodila i jedna z dcer mého staříčka. Domek stál na břehu potoka, který pramenil "Na Devšu" poblíž kapličky, která je tam dodnes. Ten potok byl vlastně jenom malým, ale čistým potůčkem. Podle něj se našemu domku říkalo "Na Potůčku". V součas-



ně době má tato krátká ulička už definitivní a stále jméno. Historický název jí zůstal beze změny, za to místo mého zrození a celé původní okolí, kde jsem doslova zapustil kořeny, už dnes neexistuje. Chápu tehdejší rozhodnutí obecního vedení. Hluboká rokle v historické části obce byla pro její rozvoj překáž-

kou. Přesto v mých vzpomínkách zůstane krásným koutem živé přírody v centru vesnice. Okolo potůčku tehdy rostla bujná vegetace keřů a stromů. Zvláště u stromů jsem obdivoval jejich výšku i mohutnost rovných kmenů. Šlo především o jasany a lípy, které se draly z hloubi rokle za sluníčkem. Břehovým porostem potůčku byly keře různých druhů. Jejich kořenový systém zpevňoval břehy, takže vlastní vlastní koryto zůstalo vždy stejné i po velkých lijácích i bouřích. To se vždy od horní kapličky "Na Devšu" hnala údolím velká kalná voda, která nesla i spláchnutou hlínu s polí. Ale velkých přívalů vody nebylo zas až tak moc a nebyly časté. Také trvaly vždy krátce. Voda rychle opadla a bylo zase dobře. Jenom někdy zaplavila kalná voda naši zahrádku a překryla ji bahnem. Úroda zeleniny pak byla malá nebo žádná. Za to bahno bylo požehnáním. Bylo úrodné a zvyšovalo tloušťku kypře produktivní vrstvy zahrady. Nejvíce se mi (co by děti) líbilo, že náš domek byl v údolíčku u potoka vlastně taková samota

a klidné zákoutí vesnice. Ovšem nejlepší věc (pro mne průzkumníka-samotaře) byly mé dětské výpravy okolo potůčku proti směru jeho toku přímo z naší zahrady do husté vegetace údolíčka. Přesto, že břehová zeleň byla podle hranic parcel majetkem mnoha vlastníků, nikdo z nich si přes potůček, ani přes

břeňový porost oplocení neudělal. Ten, kdo to zkusil a oplocení udělal, tak při první větší povodni mu plot uplavalo do neznáma. Proto údolíčko okolo potoka bylo průchozí vlastně až téměř ke kapličce "Na Devšu". Co jsem si mohl jako průzkumník více přát? Ticho a samota tu vyhovovala mi i tvorům tu žijícím. Záhy jsem zjistil, kde si mohu natrhat květy černého bezu na čaj a dokonce jsem objevil i místo, kde v trávě pod lipou jsem nacházel houby-"zajíčky". Ale mým největším zájmem bylo pozorování ptáčků. A co jich tam žilo! Od kosů, přes pěnkavy, zvonky, čížky, žlůvy, drozdy až po strážníka, který patří mezi pěvce jako nejmenší, ale za to má nejhlasitější zpěv. Tam jsem našel nejnepříjemnější vztah právě k ptáčkům. Jsou pro mne symbolem svobody. Ovládají vzduch okolo sebe. Je jen na nich, kde si umyslí žít, toulat se a zpívat. Na své pouti nemají překážek a když, tak je obletí. Neznají hranice států, nepotřebují cestovní doklady. Jen svá křídla. Jsou to nejvolnější tvorové. Proto si jich vážím nejvíce.

A to byl ten krůček k ornitologii?

Už od svého dětství jsem ornitologem, aniž jsem tehdy tušil, že takové slovo vůbec existuje. Daleko později jsem se dověděl, že v našem státě existuje organizace, která chrání především ptactvo a studuje jeho význam pro přírodu. Ale až jsem začal pracovat (už dospělý) v jedné projekční kanceláři v Ostravě, dověděl jsem se úplně náhodou, že i v Ostravě má zastoupení (respektive pobočku) Česká ornitologická společnost Praha. A tak jsme se brzy sešli-já a Slezská ornitologická společnost v Ostravě. A myslím si, že k obapolnému užítku, ale především k užítku naší přírody.

Kdo by měl opravdový zájem poznat druh ptáčka, který se mu objevuje na krmítku nebo v zahradě, případně ho zpozoruje při vycházce na polní či lesní cestě, rád mu pomohu. Nejlépe ovšem je, pokud ptáčka vyfotografujete. To pak není s rozpoznáním žádná práce. Vězte, že jenom v našem okolí je několik desítek druhů ptáků, kteří tu s námi žijí v zimě i v létě. V létě je jich tu podstatně více, protože na léto se k nám vracejí ptáci i ze zimovišť z teplých krajín. Ptáky pozorují rád. Ne, že bych stal u okna a koukal na ně co zrovna dělají na zahradě. Spíše si je všimnu (ať jsem, kde jsem) tehdy, když slyším jejich hlas nebo zpěv. Ten mi napoví skoro vše. Především, který druh ptáka slyším, odkud se ozývá a co asi dělá. Podle zvuku poznám je-li ptáček (kteréhokoliv druhu) zrovna v pohodě, kdy varuje ostatní ptáky v okolí ať si dávají pozor, že se mu něco nezdá (že třeba vidí na zahrádce kočku). Když prudce a krátce vypískne je zle. Takovému signálu rozumějí všichni ptáci (tedy vrabci, sýkorky, kosové, rehci i pěnkavy... dokonce zpozorní i slepice a kohout). To varovné a hlasité vypísknutí znamená jediné: útok ptačího dravce (krahujce, jestřába) na některého z nich. Není čas se ohlédnout z které strany dravec útočí. Všichni ptáčkové bez rozdílu bleskově mizí v hustém keři, malinovi nebo v nejbližším živém plotě. Odtud teprve pozorují kde dravec je a co dělá. Od-

tud taky vidí, že dravec mnohdy odnáší v pařátech jejich druhu, který se nestačil skrýt v hustém porostu. Tož i takové tragédie občas vidím díky ptáčkům, kteří mi svými hlasy už předem dávají vědět, že někde poblíž na stromě sedí nehnutě ptačí dravec a vyhlíží, kdy ochabne pozornost ptáčka, na kterého chystá útok. Za léta pozorování ptáků jsem tak rozpoznal ptačí varování před dravci. Podle jejich hlasitých signálů poznám, že někde blízko číhá kočka, podle jiných jejich signálů rozpoznám, že někde poblíž na stromě je skrytý dravec pernatý. Ale naskytou se i radostnější pohledy na ptačí drobotinu. Nejradostnější pozorování se mi podařilo 30.dubna 2017. Byla hezká neděle a já si vyšel do zahrady (ovocného sadu), abych mohl posoudit (podle pupenů), jaká asi bude úroda ovoce. No, trochu jsem to přehnal. Stromy se teprve začaly probouzet ze zimního spánku. Za to koně, ovce i kozy souseda farmáře se na pastvině už živili sotva viditelnou travičkou. A mezi volně se pasoucím dobytčím se pohybovalo i hejno špačků. Zrovna přiletěli z teplých krajín a teď čile pobíhali okolo koní a stále něco zobali. Asi koňové svou váhou tlačili svými kopy-

zahradě. Takže to byla radost jak hrom. Pozoroval jsem ho jak se drží u koní i když už špačci odletěli. Pořád něco zobal a zůstal na pastvině sám. Když se slunce klonilo k západu, vystartoval, přeletěl mi nad hlavou i nad stromy mé zahrady a odletěl směrem k polaneckým rybníkům. Druhý den dopoledne (to bylo v pondělí) byl zase slunný den. A tak jsem si vyšel do zahrady, opřel se o oplocení pastviny a zadíval se (pro vzpomínku) na místo, kde jsem včera pozoroval ornitologický "zážrak". A málem jsem sebou praštil. Důdek se opět špacíroval po pastvině a zobal a zobal. Byl tam sám. Bez špačků i bez koní. Opět jsem se na něj dlouho díval jak pořád zobe. A tu mne něco napadlo: ten důdek stále a bez přestání zobe. Za ten čas, co ho pozoruji by už musel přinejmenším 2x puknout přežráním (pokud ovšem zobe potravu). No a tak jsem se doma pohroužil do moudrých knih a tam jsem se dověděl, že důdek jako zobáním sonduje půdu a doslova čichá, kde a kterým směrem je schovaný brouk, larva nebo žížala k snědku. No a tady máte důkaz, že i na stará kolena je furt něco kučení.

A ještě jedna zajímavost nakonec, park před hasičskou zbrojnicí jste svého času nazval Bedřichův park. Má to své historické opodstatnění.?

Je pravda, že jediný park v obci zůstal dlouho bezejmenný. Proto byl našimi občany různě pojmenováván. Jednou se mu říkalo "Naproti hasičárně" nebo "U zdravotního střediska", "Pod Břetikem devátým (což znamenalo pod budovou čp. 9). Já sám jsem si zpočátku myslel, že by název parku mohl být "U telefonní ústředny", protože park má s tímto místem společné oplocení a je tady nejbližší k tomuto zařízení. Projektantka obnovy onoho parku mu dala jméno "Park



na Malé Straně". Tehdy jsem se dost namíchl. Ve svých přírodně ochranných záznamech jsem si sám pro sebe nazval tuto lokalitu "Park Bedřich". V podstatě je to logické. Větší část rozlohy parku ve své době vlastnil sedlák Bedřich Rozsypal. Měl na této parcele vystavěn dům čp. 10. Byl to dlouhý objekt. Venkovní obvodové zdí bylo cihlové, základy byly z lomového kamene. Všechny místnosti, t.j. obytné (ve přední části stavby) tak i hospodářské (v zadní části stavby t.j. stáje pro dobytek i koně), všechny byly překryty cihelnou klenbou. A ta se ukázala jako záchrana lidí i zvířat v průběhu osvobozovacích bojů o Vřesinu (koncem II. světové války). Tehdy v roce 1945 se navždy změnil život všech obyvatel. Už několik dnů předtím sílil hluk války ze směru od Hlučína. Probíhala tzv. Ostravská operace Rudé armády, která měla za úkol obklíčit Ostravu ze všech stran a hitlerovské jednotky uzavřít v kleštích. Jedno rameno těchto kleští se právě dralo k nám. Sousední Krásné Pole se 24. a 25. dubna stalo válčištěm. Sovětská letadla kroužila nad vesnicí, shazovala bomby na hitlerovské tanky a z palubních kulometů střílela na německé vojsko, které se ukrývalo ve vesnic-

ty měkkou půdou a tím plašili žížaly, které si myslely, že se blíží krtek a rychle vylézaly na povrch trávníku. No blbě se spletly a teď za to pykaly. Špačci měli hody a pořád pobíhali jen okolo koní. A pozorování koní i špačků se mi vyplatilo. Zjistil jsem (i na dálku 300metrů), že mezi špačky pobíhá i jeden světle hnědý. Pane jo! To je tedy rarita; řek bych přímo "bílá vrána" mezi špačky. Honem jsem klusal domů pro dalekohled, abych tohoto zvláštního ptáka lépe identifikoval. Sotva jsem dalekohled zaostřil vyjel jsem překvapením. To jsem vůbec nečekal. Mezi špačky pobíhal u nás vzácný a nevidaný **důdek chocholatý** (Upupa Epos). Ví, že kolegové ornitologové (na jedné schůzi naší pobočky) vyprávěli, že viděli důdka u polaneckých rybníků. Zjistili, že byl na tahu (okolo Odry) směrem do Polska. V Polsku je prá jedna malá lokalita, kde důdek dokonce hnízdí. A je to nejsevernější místo, kde důdek v Evropě hnízdí. Jinak je to pták jižních krajů. Ojediněle hnízdí na jižní Moravě, ale je to vzácný případ. Naposled jsem živého důdka pozoroval dalekohledem z paluby lodi při jízdě na Nilu. (Šlo tehdy o poznávací zájezd do Egypta. Je tomu ale již skoro 15 let). No a najednou ho vidím téměř na své

kých domech. Pro tento účel měli letci v kulometech zápalné střelivo. Po jedné sprše střel vzplál každý dům. S úzkostí jsme se dívali, jak hoří značná část domů v Krásném Poli a věděli jsme, co čeká nás. Nadešel čtvrtek 26. dubna 1945, byl krásný slunný den. Ráno opět přiletěla letadla nad stále ještě dymící Krásné Pole, ale už nezakroužila a neprováděla tak zvané "čertovo kolo", tak se tehdy říkalo bojové taktice sovětského letectva. Celá útočná formace (bylo jich tak 7 až 10) se zařadila za sebe a nad svým cílem vytvořila kruh. Pak jedno letadlo za druhým střemhlavě zaútočilo na cíl a zase se vracelo do kruhu. Tento systém měl tu výhodu, že jeden druhému kryl záda a v případě, že na kterémkoliv letadlo v kruhu zaútočil nepřátelský stíhač, byl snadným cílem ostatních. Však také poslední rok války už neměli němečtí fašisté žádnou stíhačku a také končili s bombardéry. To bylo důsledkem snad pětinašobné převahy angloamerických letadel nad hitlerovskými. A také sovětské letectvo už mělo převahu a bylo to znát. A to se událo i onoho dne - ve čtvrtek 26. dubna 1945. Útočná formace sovětských letadel přeletěla Krásné Pole a zamířila k Vřesině. Přitom se letadla řadila do jedné řady a nad Vřesinou začala formovat kruh. To už ale všichni obyvatelé uprchli do sklepů nebo vykopaných krytů v zemi. A nečekali dlouho. Zvuk motoru z výšky útočícího letadla se vždycky stupňoval jeho rychlostí k zemi. Když pak pilot nízko nad cílem prudce zvedl letadlo "nosem" vzhůru a přidal plyn, tak motor vždy přímo "zařval" a táhl letadlo znovu do výšky. Toho okamžiku jsme se všichni báli, protože pilot v těžce vteřině, kdy zvedal letadlo znovu vzhůru, mačkal i spouštědlo pumy, takže řev letadla nabírající výšku se zároveň smísil s detonací bomby. Často užívanou bombou těchto lehkých bombardérů byla bomba fosforová, t.j. zápalná. Ta, když zasáhla dům, tak shořel jako papír. Kdežto bomba tříštivá ta měla sílu trhací. Ta, když zasáhla tank nebo protiletectvé dělo, tak rozcupovala všecko, včetně obsluhy. Statek pana Bedřicha Rozsypala zasáhla asi bomba zápalná. A měla (ta bomba)

velmi lehkou práci. Střecha celé budovy (nad obytnými místnostmi i nad chlévy) byla ze slámených došků. Obyvatelé byli ukryti ve sklepech pod budovou. K hašení se nikdo neměl, protože letecký útok stále pokračoval. Po odletu letadel už nebylo co hasit. Dohořival poslední kousek střechy. Díky cihlové klenbě stropů se oheň nedostal do obytných místností, ani do stájí. Rozsah poškození byl tak velký, že možná obnova statku nepřicházela v úvahu. A tak vřesinský sedlák a rodák zároveň se rozhodl pro nabídku, kdy stát přiděloval takto postiženým lidem usedlosti po odsunutých občanech německé národnosti. Nerad se stěhoval i s rodinou z rodné vesnice, ale okolnostmi byl přinucen. Nedovedu si představit, že vřesinský park na jeho bývalé parcele by měl jiné jméno.

Opravdu poslední dotaz. Když jsme naposledy mluvili, zmínil jste se, že byste rád sdělil své dojmy ze zemětřesení, které proběhlo v prosinci loňského roku ve Vřesině. Z historických pramenů víme, že zemětřesení ve Vřesině se opakovalo po 231 rocích. Mám na mysli rok 1786, kdy 27. března a 14. prosince bylo zemětřesení u nás pozorováno.

Je to pravda. Zemětřesení, navíc ve své rodné obci, mne velice zaujalo. Byla to událost tuze zvláštní, a tak vzácná, která (jak víme z archivních dobových dokladů) se u nás posledně udála v roce 1786! A to už je panečku, dlouhá doba. Celých 231 let. Jsem romantik a cestovatel. Tedy vlastně cestovatel už nejsem, protože příroda je příroda a ta rozhodla, že „starý chlop“ má už sedět doma na zadku a být rád, že je rád. Tehdy, když jsme se svou ženou mohli (po pádu socialistických stranovlád v okolních zemích) vycestovat kam se nám líbí, určili jsme si základní priority: budeme cestovat pouze za poznáváním krás přírody a za kulturním bohatstvím historicky bohatých zemí. Taky jsme si řekli, že nikdy nepojedeme na místa, která jsme už navštívili. A to z praktického důvodu: každým dvojitým pobytem na stejném místě ztrácíme možnost podívat se tam, kde jsme ještě nebyli. A tak jsme

cestovali a taky jsme se dostali i do zemí seismicky aktivních. Nezapírám, že na těch místech jsem si skutečně tajně přál, aby se mi někdy zem pod nohama alespoň na chvilku zatřepala. Prostě chtěl jsem to zažít, abych věděl, co to se mnou udělá. Své ženě jsem o svém svérázném přání nikdy neřekl. (To, aby nezjistila, že si vzala cvoka). Tak třeba, když jsme vystoupali na vrchol sopky Vesuv a koukali do hlubokého kráteru, z kterého pořád uniká trocha páry s vůní sírovodíku, tak jsem si tajně řekl: No a teď prskni, Vesuve! Vyplivni trochu té své lávy pro potěchu utmáčených turistů. Prskni, ale ne moc! Stačilo by, abys udělal takovou rachejtli jak na Silvestra. Prskni, fakt prskni, ale na druhou stěnu kráteru. Ne tam, kde zrovna stojíme my! Leč Vesuv mne stejně nevyslyšel. A tím pádem vím, že není můj kamarád. Za to má rodná Vřesina si u mne šplhla. Ten den (10. prosinec 2017 v brzkých ranních hodinách) jsem nespál. Zrovna jsem se vrátil k posteli, zalehl jsem a uvažoval: mám zhasnout lampičku nebo ještě chvíli číst rozečtenou knihu? V tom se to stalo! Ozval se zvuk, jakoby někdo nastartoval buldozer v našem sklepe. Ale hned na to se ozvala dunivá rána (někde v prostoru pod mou postelí). Postel začala vrzat a trást se i se mnou. Jakoby s ní nějaký "udělaný" svalnatec cloumal. Celý jev trval velmi krátce. Pak všechno rázem utichlo,..... a bylo po zemětřesení. A že to bylo opravdické zemětřesení jsem věděl za malou chvilku. Náš "mladej", tedy vnuk, se tou ranou probudil taky a hned se hrnul k počítači. A tam právě oznamovali, co se na Ostravsku zrovna událo. No a teď nám nadšencům pro zemětřesení nezbyvá, než čekat na další, které tu bude coby dup.....za 200 let.

*Za Vřesinské noviny se ptal a za květnatý výklad a literárně zpracované odpovědi děkuje
Ing. Vladimír Bárta*

Druhá část rozhovoru týkající se ptactva ve Vřesině bude uveřejněna ve Vřesinských novinách v červnu 2018.

Dopis čtenáře

FARMÁŘI - ochránci půdy

Motto: "Až bude pokácen poslední strom, až bude poslední řeka otrávena, až bude poslední ryba chycena, tehdy poznáme, že peníze se nedají jíst"

(indiáni kmene Cree)

Odhaduje se, že denně je v EU znehodnoceno 275 ha zemědělské půdy. A co víc, většina světových půdních zdrojů je buď ve špatném stavu, nebo je z větší části nevratně znehodnocena. Ale právě kvalitní půda je základem zemědělského a potravinářského produkčního systému a je rozhodující pro jeho budoucí životaschopnost. Celosvětová populace narůstá závratným tempem, v příštích dvaceti letech je odhadován počet lidí na planetě na 10 miliard – ze současných 7,5. Bude lidstvo vůbec schopno se uživit?

Ten, kdo vlastní kvalitní půdu ano, a proto její cena neustále stoupá. Dobrý hospodář s ní naklá-

dá jako se vzácnou komoditou. Často ale vidíme, jak se plochy kvalitní ornice přeměňují na výrobní haly a asfaltové plochy. Vidina rychlého zisku přináší nenahraditelné škody. Půda je základem podpůrného systému pro živiny, druhovou rozmanitost, vodu a organické látky – to vše nezbytné pro produkci potravin, a ty jsou nezbytné pro člověka. To činí z farmáře ochránce půdy a pečovatele o ni. Vždyť 2-3 cm ornice vznikají až 1000 let a 95% všech potravin pochází z půdy (i zvířata krmíme rostlinami). V jedné polévkové lžici ornice žije více organismů než lidí na planetě Zemi.

Na úrovni EU jsou proto společně zemědělské politiky věnovány ochraně půdy zvláštní opatření. Tato opatření požadují po farmářích různorodost plodin, udržování trvalého zatravnění a zahrnutí min. 5% obhospodařované orné půdy do ploch využívaných v ekologickém

zájmu. S ochranou půdy je počítáno i v programech pro rozvoj venkova, které řídí samotné členské státy. Prosazování ochrany ekosystému v souladu s produkčním zemědělstvím a důraz na efektivní a obnovitelné zdroje jsou dvě ze šesti klíčových priorit v ochraně půdy zemědělské politiky EU. V letech 2000-2010 v zemích EU celkově klesla eroze o celých 20%.

I v našem zemědělství platí směrnice na ochranu půdy, např. je zakázáno používat herbicidy zvláště škodlivé na stav půdy, jsou stanoveny ochranná pásma, kde nelze aplikovat chemické postřiky, zejména kolem vodotečí, mokřadů, lesních porostů..., na pozemcích s vyšší svazitostí se musí dodržovat zvláštní režim při jejich agrotechnice, tj. neorat, jen kypřit se zapravením organických posklizňových zbytků a meziplodin (zelené hnojení) a tím zvyšovat podíl organické

hmoty (humusu) v ornici. Taky se musí dodržovat stanovené limity hnojení umělými hnojivy, především dusíkatými, udržovat pH půdy (kyselost) na úrovni 6,8-7,2 pH, tj. vápnit.

V nejbližší době zřejmě dojde k přijetí zásady, že maximální velikost honů (bloků) polí nemůže přesáhnout velikosti 30 ha.

Já bych upozornil na jeden již výše uvedený škodlivý nedostatek týkající se ochrany půdy, a to je špatné střídání plodin na katastru, monokultury a vznik erozí jak vodních, tak i prашných. Krajina tím ztrácí nejen svou pestrost, přirozenou úrodnost, malebnost a ztrácí taky schopnost přirozeně uživit živočichy žijící na půdě a v půdě. Proto dochází i ke škodlivému přemnožování určitých druhů zvěře viz. divoké prase, popř. u nás i srnčí zvěře, mnohdy ke spokojenosti myslivců.

Výše uvedené příklady jsou víceméně záležitostí farmářů, zemědělců aktivně činných. Bohužel systém fungování zemědělství v naší republice neodpovídá evropskému programu menších rodinných farem, mnohdy i s konečným efektem výroby potravinářských výrobků masných, pekárenských, mléčných a jiných

v každé obci. U nás stále přežívá duch socialistického zemědělství velkých podniků, tj. velké lány, nepřirozené koncentrace hospodářských zvířat a to bohužel se záměrem dosavadních vládních Ministerstva zemědělství.

Jak vypadá opravdové zemědělství v souladu s ekologií, pořádkem v přírodě, na polích, na farmách, s krásně udržovanou krajinou? Zajedte se v období vegetace podívat např. do Rakouska. Je to nejbližší a máme historicky několika set leté společné kořeny, vždyť Rakousko-Uhersko zaniklo poměrně nedávno v r.1918. V současnosti velká pozornost se v médiích, v názorech a různých opatření věnuje hospodaření na zemědělské půdě, na polích a travních porostech a setkáváme se s kritikou ať již oprávněnou nebo neoprávněnou na způsob správného hospodaření našich zemědělců. V našem státě se velmi těžce prosazuje podpora menších hospodářství, malých farem, byť je to prioritou zemědělské politiky EÚ. Stále převažuje názor na hospodaření velkých firem bez vztahu ke krajině, provozujících pěstování monokultur na obrovských plochách a chovem hospodářských zvířat s nepřirozenou koncentrací

rací ve velkých stájích. Dochází už i k takovému extrému, že na jednom katastru se pěstuje v roce jedna plodina.

Já bych chtěl upozornit na současný ekologický problém, o kterém se nemluví, nepíše a možná si to ani neuvědomujeme.

Na vesnických zahradách se přestává pěstovat zelenina, ovoce, místo nich jsou překrásné, zelené trávníky, které jsou několikrát za vegetaci udržovány travními sekačkami. Především o víkendu na vsi hučí sekačka skoro v každé chalupě. Trávníky se stávají mrtvými, co se týče všelijakých drobných živočichů, brouků, sluníček, kobylek, různého druhu hmyzu apod., neboť jsou sekáním zničeny. Drobní ptáčky jsou ochuzeni o potravu a lidé o jejich zpěv. Každému takovému sekači přeji se projít po voňavé louce na jaře nebo i v létě, kde se setká s pestrou skladbou různých druhů rostlin.

Zemědělec, který pracuje na poli, loukách by měl být hospodářem a ekologem, který utváří a chrání kulturní krajinu, ve které všichni žijeme. Ekologie se taky týká každého z nás.

Ing. Mojmír Lička, Vřesna 7. 2. 2018

Názvy ulic z jiného pohledu

Před 25 léty se v obci pojmenovaly ulice. Svá jména obdrželo celkem 62 ulic v celkové délce 15,9 km. Je zajímavé, jak lze názvy ulic roztřídit.

Čtyři ulice máme podle názvů stromů - Topolová, Jablonová, Třešňová, Sosnová (sosna=borovice).

Osm ulic má název podle své délky, šířky, sklonu i tvaru - Krátká, Prostorná, Úzká, Svaživá, Strmá, Lomená, Křížová, Slepá.

Devatenáct ulic má název podle umístění (kde se nachází) - U Lesa, Na Svahu, Na Vyhliďce, Pod Lípou, U Mostu, Nad Školou, U Parku, Na Kopečku, Pod Vodojemem, U Kříže, Na Potůčku, U Kaple, Ve Dvoře, Hraníční (u hranice s Krásným Polem), Společná (v osadě Mexiko tvoří hranici s Klimkovicemi), Hlavní, Dolní, Polní, Na Staré cestě. Devět ulic je označeno pomístními názvy - Hlubočická (přechází až do Krásného Pole), Hadí Kopec, Pohoří, Mešnická, Záhumenní, Malá Strana, Nad Opustou, Nade Vší, Důlní. Dalších devět ulic má názvy dle toho, kam vedou - Nádražní, Hřbitovní, Klimkovičská, Sportovní (dovede nás na fotbalové hřiště FC Vřesina), Mlýnská (dovede nás k místu, kde stával vodní mlýn, rodiště slezského buditele Kazimíra Tomáška), Lázeňská (zatím nás dovede k polnímu hnojišti), Zahradkářská (okolo Domu zahrádkářů), Zahradní (k zahradnictví Jílek), Písečná (k bývalým písečníkům na Cípkách).

A pak jsou tady ulice pojmenované podle světové strany - Jižní, podle vřesinských kmotrů z Plzně - Plzeňská, podle povětrnostních podmínek - Větrná, podle historického území - Slezská (Vřesina spadá do Opavského Slezska), podle funkce, kterou plní - Spojná (dříve Bolševická) a Příčná, podle třídního stavu - Selská, podle osobnosti - Msgr. Tomáška (nejedná se o místního rodáka Kazimíra Tomáška, ale o kardinála Františka Tomáška, narozeného ve Studénce), podle obecního znaku Vřesiny nebo rostliny - Vřesová, silnice od Dolní Lhoty se jmenuje ulice - Osvobození, protože z této strany byla Vřesina v roce 1945 osvobozena Rudou armádou, a podle jedné zvláštnosti - Hradčanská. A dále Cihelní.

Ulice Brádlíčná je pojmenována podle horniny, tvořící geologický podklad daného území, kterému se ve Vřesině říká bríla.

Ing. Vladimír Bárta

UKLIDME SVĚT 2018

UKLIDME ČESKO

UKLIDME VŘESINU

KDY: 7.4.2018
SRAZ: 9:00 hod

**KDE: OBECNÍ ÚŘAD
 U HORNÍ KAPLIČKY
 U DOMU ZAHRAĐKÁŘŮ**

**OBČERSTVENÍ PŘIPRAVENO,
 STAČÍ VZÍT CHUŤ DO PRÁCE A DOBROU NÁLADU**
www.UklidmeCesko.cz

Generální partner



Hlavní partner



Partneři



Pod záštitou a s podporou MŽP

Ministerstvo životního prostředí

Tříkrálová sbírka
ve Vřesině vynesla
74 732.- Kč



Bc. Markéta Hrušková
Váš realitní makléř a rádce

E-mail: marketa@hruskarealitni.cz

PRODÁVÁM VAŠE NEMOVITOSTI ZA VYŠŠÍ CENU

- ✓ Získám Vám více peněz za Vaši nemovitost
- ✓ Za kratší dobu
- ✓ Zním Vřesinu – bydlím tady s Vámi
- ✓ Vaše spokojenost = MŮJ CÍL

TEL.: 602 358 005



www.hruskarealitni.cz
www.marketahruskova.cz

Charitní hospicová poradna v Ostravě

Charitní poradna ve Vítkovicích radí bezplatně

Poradna Charity Ostrava poskytuje zdarma odborné sociálně-právní poradenství zaměřené na rodinné právo, sociální zabezpečení (např. důchody, sociální dávky), bydlení, zaměstnání, majetkoprávní vztahy a dluhovou problematiku. Součástí poradenského týmu je právník, který se specializuje na rodinné právo, bydlení, zadlužení atd. Nově ve spolupráci se spotřebitelskou poradnou organizace dTest konzultujeme dotazy klientů z oblasti spotřebitelských práv.

Zájemci o poradenství nemusí uvádět žádné osobní údaje, všechny služby jsou bezplatné a dostupné lidem starším 18 let v obtížné životní situaci, kterou neumí řešit vlastními silami.

Kontakt: Poradna Charity Ostrava, Jeremenkova 154/8, 703 00 Ostrava-Vítkovice. Tel.: 599 526 906, 731 625 767, email: cho.poradna@charita.cz, web: www.ostrava.charita.cz/poradenske-sluzby

Charita Ostrava hledá zdravotní sestry pro hospicové služby

Charita Ostrava nabízí pracovní místa na plné i zkrácené úvazky pro zdravotní sestry v lůžkovém Hospici sv. Lukáše a Mobilním hospici sv. Kryštofa. Předpokládaný termín nástupu: ihned nebo dle dohody. Podrobnější informace na webu: <http://ostrava.charita.cz/volna-mista/>



Výstava tapisérií v charitní galerii G

V termínu 12. 4. 2018 od 10.30 h proběhne vernisáž tapisérií autorky Emilie Štebovské. Vernisáž proběhne v galerii G, kterou provozuje Charita Ostrava v Charitním středisku Gabriel, Čujkovova 3165/40a, Ostrava-Zábřeh. Výstava bude přístupná veřejnosti každý všední den 8 - 16 h do 15. 5. 2018. Srdečně Vás zveme.

Bezplatný seminář Jak pečovat o nemocného v domácím prostředí

Charita Ostrava v rámci aktivit Charitní hospicové poradny a Mobilního hospice sv. Kryštofa nabízí možnost bezplatné účasti na semináři „Jak pečovat o nemocného člověka v domácím prostředí“. Na setkání s profesionálními zdravotními sestrami se dozvíte, jak zvládnout péči o člověka se sníženou pohyblivostí, a získáte související informace ze zdravotní a sociální oblasti. Získáte informace o tom, jak se nemocnému člověku podává strava, tekutiny a léky, jak se provádí osobní hygiena či polohování,

jako prevence vzniku proleženin. Proběhnou také praktické ukázky. Jsou připraveny informace o možnostech získávání příspěvku na péči nebo využívání kompenzačních pomůcek, které mohou být nápomocné při naplňování potřeb nemocného člověka. Kompenzační pomůcky je možno zapůjčit v charitní Půjčovně kompenzačních pomůcek, katalog pomůcek a další informace můžete nalézt na webu Charity Ostrava: <http://ostrava.charita.cz/seniori/pujcovna-kompenzacnich-pomucek/>

Kurz probíhá vždy jednou měsíčně, nejbližší termín je **19. 4. 2018 od 14.00 hodin** v budově Hospice sv. Lukáše, ul. Charvátská 785/8, Ostrava-Výškovice. Na školení se, prosím, přihlaste předem u Bc. Anny Štefkové, tel. 599 508 533, mobil: 731 534 002 nebo e-mailem: cho.hospicova.poradna@charita.cz. Těšíme se na Vaši účast!

Homeless Cup Morava 2018

Fotbalový turnaj Homeless Cup Morava 2018 týmů klientů a pracovníků azylových domů se uskuteční v ostravském Trojhalí Karolina ve středu **24. 4. 2018, 9-15 hodin**. Turnaj organizovaný Charitou Ostrava, Armádou spásy a Trojhalím Karolina. Smyslem turnaje je prostřednictvím fotbalu zvyšovat povědomí o problému bezdomovectví a chudoby ve společnosti. Dva nejlepší hráči turnaje mohou být vybráni, aby reprezentovali ČR na světovém turnaji HomelessWorld Cup. Přijďte podpořit lidi bez domova - vstup pro veřejnost zdarma.

Web: <http://ostrava.caritas.cz/akce/homeless-cup-morava-2018/>



CHARITA OSTRAVA
CHARITNÍ HOSPICOVÁ PORADNA
Charvátská 785/8, 700 30 Ostrava-Výškovice

Potřebujete poradit s péčí o svého blízkého?

V rámci aktivit Charitní hospicové poradny a Charitního střediska sv. Kryštofa – mobilního hospice a ošetř. služb Vám nabízíme možnost seznámit se s tím

JAK PEČOVAT O NEMOCNÉHO V DOMÁCÍM PROSTŘEDÍ

Na setkání se dozvíte, jak zvládnout péči o méně pohyblivého, částečně nebo plně imobilního člověka. Nabízíme informace a praktické ukázky např. z těchto oblastí:

- podávání stravy, tekutin a léků,
- pomoc při osobní hygieně,
- polohování a prevence proleženin,
- výměna lůžkovin,
- kompenzační pomůcky a půjčování,
- jak si požádat o příspěvek na péči atd.

Praktické ukázky je možné po domluvě předvést i přímo ve vaší domácnosti.

Místo: Hospic sv. Lukáše (zasedací místnost ve 2. patře), Charvátská 785/8, Ostrava-Výškovice

Kdy: 19. 4. 2018, 14.00-17.00 h (další termíny možné i dle zájmu).

Přihlášení: Charitní hospicová poradna, Charvátská 785/8, Ostrava-Výškovice, tel.: 599 508 533, mobil: 731 534 002, Bc. Anna Štefková, e-mail: cho.hospicova.poradna@charita.cz, web: www.ostrava.charita.cz

Těšíme se na Vás!

Projekty Charity Ostrava jsou realizovány s finanční podporou statutárního města Ostravy a Moravskoslezského kraje.

OSTRAVA!!!



Vřesinské noviny, občasník.

Vydává Obecní úřad Vřesina, Hlavní 24, 742 85 Vřesina. IČO 00298581. Redakce: e-mail: asistent@vresina.cz. Ročník XXV. Redakční rada: Vladimír Bárta, Radomír Paláček, Helena Freislerová, Jarmila Homolová. Vychází březen 2018. Sazba: pakoc@volny.cz. Uzávěrka příštího čísla je 20. 6. 2018. Všechny fotografie z akcí naleznete na našich webových stránkách www.vresina.cz